

ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

ΜΑΣ

ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ

Τη σκέψη μιας εγκαταλειμμένης, αφρόντιστης, χορταριασμένης εκκλησίας την αντέχουμε. Είναι ήμερη, θλιμμένη εικόνα, δεν ξεσηκώνει την καρδιά σ' επανάσταση, είναι η ελπίδα που κοιμάται.

Μπροστά μας όμως ξετυλίγεται μια άλλη εικόνα: Είναι η εκκλησιά που βίασα την ατίμασαν, της έρριξαν το τέμπλο, κακοποίησαν τα υπέροχα εικονίσματά μας, απογύμνωσαν την Ἅγια μας Τράπεζα, σκόρπισαν παντού ίχνη βίας και βαρβαρότητας, εκεί που ακούστηκε χιλιάδες φορές το κήρυγμα της αγάπης και της πραότητας.

Κι ακόμη μια άλλη εικόνα: Η εκκλησιά μας απογυμνωμένη πάλι από τα ιερά σύμβολα της θρησκείας μας, στρωμένη μ' ανατολίτικα χαλιά, αλλοτριωμένη ακούει ξενόγλωσσες δεήσεις μιας θρησκείας ολότελα ξένης, εκεί που αμέτρητες γενιές Χριστιανών λατρέψαμε με ύμνους κατανυκτικούς κι εξαισιούς τον αναστημένο Θεό.

Τούτες οι εικόνες συνθέτουν το Μεγάλο Πόνο. Κι αυτός δεν αναλύεται σε δάκρυα, δε γίνεται ποτέ κραυγαλέα θλίψη, γιατί δεν είναι πόνος των πραγμάτων και των προσώπων. Δεν είναι ο συνηθισμένος πόνος για τ' ανθρώπινα, που αδειάζει την ψυχή από το περιεχόμενό της κι ύστερα τη σπρώχνει ύπουλα

στην άρνηση και στην καταστροφή. Είναι ο πόνος για τα ιερά και τα δσια, που μας παράδοσαν γενιές γενιών οι πατέρες μας και που εμείς στις μέρες μας βλέπουμε να καταπατούνται και να εξευτελίζονται επιδεικτικά από τον εχθρό. Δεν είναι πια πόνος για τα υλικά πράγματα, αλλά γι' αυτά που η ύλη αντιπροσωπεύει. Και η εκκλησία μας δεν αντιπροσωπεύει μόνο τη θρησκεία μας αλλά και τη φυλή μας, την Ιστορία μας, την περηφάνια μας, τα οράματά μας, αυτό που είμαστε στους πολλούς αιώνες της Ελληνικής μας ζωής πάνω σ' αυτό το νησί.

Γι' αυτό αντί να εξαντληθεί σε δάκρυα ανώφελα ο Μεγάλος Πόνος μετουσιώνεται αυτόματα σε άσβεστο πάθος αγωνιστικό που δουλεύει ασταμάτητα ένα μόνο σκοπό: Τη δικαιοσύνη. Άλλη εκλογή δεν έχουμε, άλλος δρόμος δεν υπάρχει για μας, παρά μόνο ο δρόμος της πεισματικής πάλης, που δε γνωρίζει υποχωρήσεις, ταλαντεύσεις, αδυναμίες, που σταματά μονάχα, όταν φτάσει στο ποθητό αποτέλεσμα: Τη δικαιώση.

Σπαθίζει τον αέρα, εκμηδενίζει την απόσταση η λάμψη από τα βασανισμένα, τα βαθιά μάτια των Βιζαντινών αγίων στις ρημαγμένες εκκλησίες μας, περνά πάνω από τον Πενταδάκτυλο, φτάνει ως εδώ, στις συνειδήσεις που μένουν άγρυπνες και τις καρφώνει σαν μαχαιριά: Χριστιανοί, δώστε λόγο!

ΜΑΡΙΑ ΘΕΟΦΙΛΟΥ

